

Kuba i USA:s utrikespolitik och det internationella läget

Kuba i USA:s utrikespolitik och det internationella läget

Tal (nedkortat, våra markeringar) av Kubas vice utrikesminister Carlos Fernández de Cossio vid ett möte med Instituto Superior de Relaciones Exteriores (ISRI).

Temat för året är ?Relationerna mellan USA och Kuba under ett nytt globalt scenario.?

Det globala läget har verkligen förändrats. Konflikten i Europa har ställt det internationella samfundet inför nya utmaningar. Tendenserna som försöker splittra världen i två verkar att få ökad styrka, något Kuba varnat för sedan flera år.

I vår region har viktiga politiska förändringar skett, något som vi entusiastiskt omfamnar. Men samtidigt fortsätter vi att observera ständiga försök att destabilisera legitima regeringar. Det sker med stöd av OAS, Organisationen för Amerikas Stater.

Ett område som inte genomgått några större förändringar är relationerna mellan Kuba och USA. Vi erkänner att bilaterala steg har tagits under året [2022]de . Båda regeringar har vidtagit åtgärder i den riktningen. Jag ska ta upp några av dessa steg.

Först gäller det samarbete inom migration. Det är ett område av betydelse och det har funnits överenskommelser i flera årtionden. Det är överenskommelser som kräver översyn och uppdatering i hur de tillämpas. När jag säger ?översyn? menar jag inte att ändra dem, men undersöka dem. Den irreguljära migrationen är ett fenomen som påverkar bägge länder och som kräver dialog, kommunikation och samarbete. Olyckligtvis har samtalen om migration legat nere sedan 2018 och överenskommelserna har brutits grovt.

I år har vi haft två samtal, ett i Washington i april och ett i Havanna. De var värdefulla då de bekräftade tidigare överenskommelser. Inga nya överenskommelser ingicks och inte heller var vi helt överens om det vi diskuterade.

För första gången sedan 2017 har USA:s regering hållit det man åtagit sig; att ge 20 000 visum per år. Vi har också haft expertutbyten om förfalskade dokument och kustbevakningarna i våra bägge länder har haft utbyten. Vi har kommit överens om att ha samtal om oljespill, hälsovård och miljö.

Efter två katastrofer har USA erbjudit humanitär hjälp utan politiska villkor. Detta har Kuba accepterat och tackat för. I det första fallet var det i samband med branden i oljehamnen i Matanzas. USA erbjöd rådgivning på telefon. Så småningom erbjöd USA 100 skyddsdräkter för brandsoldater och dessa ska snart levereras. Efter orkanen Ian har USA erbjudit material för två miljoner dollar för att reparera tak och hus. Materialet är tänkt att anlända i januari 2023.

Det har förekommit fler samtal mellan ländernas Utrikesdepartement och andra byråer. Det är ömsesidiga steg som är viktiga och inte ska ignoreras.

Men det finns också utveckling åt andra hållet. Nyligen utsåg USA Kuba som ett land som undertrycker religionsfrihet. Det är gjort utan någon som helst grund. Det är oärligt, vilket inte är ovanligt. Frågan är: vem vill de behaga. Det går inte längre att säga att det handlar om politiska påtryckningar under ett valår då valen är över.

Det har också visat sig att i tävlingen med Republikanerna om aggression mot Kuba så har Demokraterna inte vunnit en enda röst i Florida. Den politiska motiveringen kan inte förklaras.

I maj tillkännagav USA:s regering en handfull åtgärder. Låt oss titta på dem.

Den första gäller att åter tillåta penningöverföringar till Kuba. Det sades i maj och fortfarande har det inte skett. Inte heller har USA avvecklat de åtgärder Trumpadministrationen införde för att avbryta försändelserna.

En annan åtgärd som utlystes var att öka Internetåtkomsten i Kuba. Hur hänger det ihop med att USA:s regering hindrar kubansk tillgång till fler än 200 privata och kommersiella websidor? Ungefär 20 av dessa ägs av Google. Det är sidor som handlar om utbildning, vetenskap, teknologi, hälsa, kultur, konst och innovation. Hur hänger det ihop med att USA:s regering ska främja Internet och samtidigt genom lagstiftning förbjuder Kuba från att få tillgång till dessa websidor?

För några veckor sedan framkom att USA-regeringens rådgivningskommitté rekommenderade att Kuba inte skulle få koppla upp sig på den undervattenskabel för Internet som löper utanför Havanna. Det får oss att återigen fråga hur det hänger ihop när USA säger att det ska främja tillgången till Internet men samtidigt förbjuder oss från att få ökad tillgång.

Det är kanske samma logik som USA-regeringen visar när det påstår att dess prioritet är att främja mänskliga rättigheter och det kubanska folkets välfärd.

USA har ökat möjligheterna för flyg till fler destinationer i Kuba. Likaså har möjligheterna för gruppresor ökat medan individuellt resande fortfarande är förbjudet.

En annan åtgärd som annonserades var att USA skulle hjälpa Kubas privata sektor. Det kanske är det som minst hänger ihop.

Den ekonomiska blockaden har en negativ påverkan på alla sektorer av den kubanska ekonomin. Den kubanske privata företagaren måste i sitt dagliga liv konfrontera effekterna av blockaden.

Främjandet av den privata sektorn är en utveckling av ekonomin som påbörjades för 12 år sedan. Det har tagit lång tid, men det är vi som gör det och vi som främjar den. USA gör ingen hemlighet av att den säger sig främja den privata sektorn. Inte för att bidra till att utveckla den kubanska ekonomin. Inte heller för att höja levnadsstandarden för befolkningen. Inte för att hjälpa en betydande sektor av befolkningen, men som ett sätt för politiskt undergrävande.

USA drömmer om att erodera den offentliga sektorn, den som ansvarar för utbildning, hälsovård, befolkningens trygghet, elektricitet, vatten, social rättvisa och jämlikhet. USA tvekar inte att säga att den vill främja den privata sektorn och använda den som ett politiskt vapen.

Om USA inför undantag i blockaden med tanken att underminera revolutionen kommer vi inte att opponera oss. Vi motsätter oss inte. Inte om det tillåter ökad välfärd i någon sektor av den kubanska ekonomin, då kommer vi inte att stå i vägen. Om USA lyckas utforma undantag som gynnar vissa och fortsätter att straffa andra, kommer vi inte att försöka förhindra det.

Men de gör ett stort politiskt misstag om de tror att de kan forma den privata sektorn till ett vapen för att underminera det kubanska

samhället.

Åtgärderna som utlystes i maj är mycket begränsade, men vi ser positivt på dem även om de i många fall är osammanhängande. Men de står i kontrast till Trumps sista år och 2021.

Men om vi seriöst och objektivt ska se på relationerna måste vi uppmärksamma två frågor.

Vilka är de områden där USA:s regering prioriterar mest vad gäller mänskliga resurser, finansiella resurser och flest arbetstimmar? Om vi ser på antalet tjänstemän som arbetar heltid på Finansdepartementet och som bara sysslar med att genomdriva den ekonomiska blockaden; om vi ser på antalet USA-diplomater i världen som har instruktioner att förfölja varenda en av Kubas kommersiella och finansiella transaktioner, antalet uttalanden i USA:s Kongress; om vi tar allt detta i beräkning så råder det inget tvivel om att blockaden är den styrande faktorn i våra bilaterala relationer.

Om vi tar hänsyn till den påverkan på den kubanska ekonomin och det kubanska samhället och påverkan på varje kubans dagliga liv, Kubas relationer med andra länder, ja då råder det inget tvivel om att blockaden fortsätter att vara den centrala och definierande faktorn på de bilaterala relationerna. Det följs av undergrävande verksamhet till vilken USA:s skattebetalare lägger miljontals dollar varje år. En regerings budget återspeglar denna regerings prioriteter.

På grundvalen av den analysen kan vi också slå fast att **den nuvarande USA-regeringen, Joseph Bidens, är den av alla USA-administrationer som den kubanska revolutionen upplevt, som mest aggressivt och effektivt tillämpat den ekonomiska blockaden. Det är den som straffar mest, den som orsakar störst skada på kubanernas dagliga liv och på ekonomin som helhet.** Och då räknar jag med alla administrationer sedan Eisenhower tills idag.

Det är detta som karaktäriserar USA:s nuvarande regering och dess nuvarande politik mot Kuba. Jag insisterar: den som mest aggressivt och effektivt tillämpar den ekonomiska blockaden.

Några kommer att uppfatta detta som en historisk merit. I praktiken tillämpas blockaden med absolut trohet, inte enbart som det var tidigare, utan med de maximala ekonomiska påtryckningarna som utformades under Bidens företrädare Trump.

Det finns anledning att fråga sig vad den nuvarande presidenten i USA skulle kunna ha gjort, eller kan göra. Inte bara för att uppfylla det han lovade sina väljare 2020 men också för att leverera sin påstådda prioritet att främja mänskliga rättigheter och det kubanska folkets välfärd.

Han skulle ha kunnat ta bort Kuba från listan över länder som USA hävdar stöder terrorism. Det placerandet av Kuba på listan hade inte ens börjat tillämpas när den nuvarande regeringen tillträdde. Omedelbart efter Trumps beslut skrev flera framträdande kongressledamöter och ifrågasatte beslutet. USA:s regering är väl medveten om effekten av denna åtgärd. Den kan inte låtsas att ignorera den.

Inom några veckor efter att Kuba satts på listan bröt 45 banker och finansinstitut, som länge haft förbindelser, sina relationer med Kuba. Det påverkar vår handel, våra möjligheter till krediter, hur vi kan betala. Det har en förödande effekt. På grund av placeringen på denna lista vägrar finansiella institut och banker att interagera med Kuba av rädsla för straff från USA.

USA:s regering vet att dess argument var oärliga. Det viktigaste var ett som avvisats av den nuvarande colombianska regeringen [USA hänvisade till att den colombianska ELN-gerillan hade representanter på ön. De fanns där för att förhandla med Colombias regering, enligt överenskommelse med samtliga inblandade parter], men det verkar inte röra USA:s regering.

Den lista där Kuba borde finnas är på listan över länder som är offer för terrorism från USA. Och det är ingen kort lista.

USA:s president kunde också ha ogiltigförklarat möjligheten att i landets domstolar resa åtal, enligt Artikel III i Helms-Burton Act. Tillämpningen av Artikel III har en negativ påverkan på vår utveckling och skrämmer bort utländskt kapital.

Administrationen kunde ha upphört med sin vana att pressa regeringar i Afrika, Asien och Latinamerika att avstå från medicinskt samarbete som erbjuds av Kuba. Jag refererar till påtryckningar så sent som för ett par veckor sedan. Vi informerades av en regering som berättade att vi får besök av en utsänd från USA:s ambassad för att varna oss för att ta emot kubanska läkare. Då skulle vi ägna oss åt slavhandel och trafficking. Dessa påtryckningar syftar till att hindra hundratusentals människor från att få hälsovård, vilket är det de kubanska läkarna erbjuder. Det är bekant att länder som är rikare och mer utvecklade än Kuba ersätter Kuba för dessa tjänster. Det är fullkomligt legitimt och i enlighet med FN:s resolutioner om Syd-Syd samarbete och uttalanden från G77 länderna samt Den Icke-Allierade Rörelsen.

USA:s syfte är att smutskasta den kubanska revolutionen och undandra finansiella resurser från Kuba, nödvändiga för vår ekonomi och utveckling. Hur rimmar det med önskan att främja kubanernas välbefinnande?

Det USA:s president också skulle kunna ha gjort ? men inte gjort ? är att göra slut på straff, hot och förföljelse av företag som exporterar olja. Rederier, hamnmyndigheter, försäkringsbolag. Allt i syfte att beröva Kuba det bränsle som landet behöver för att fungera.

Sedan mitten på 2019 har detta haft en extremt allvarlig inverkan på ekonomin och på befolkningens liv. Inte bara för att vi tvingats stänga industrier, minska transporter, reducera tillgången till el utan också för att vi tvingas betala mer för det bränsle vi importerar på grund av de risker de som trots allt säljer och transporterar till oss tar.

Försök att förklara för kubanerna hur detta gör livet bättre för dem?

USA:s regering skulle ha kunnat upphäva den godtyckliga listan över platser som inte får besökas. Ibland har det gjorts utifrån vad resesajten Trip Advisor listar över de mest populära platserna. Därför får ni exempelvis inte besöka Rom-muséet i Havanna.

Alla dessa åtgärder syftar till att hindra inkomster till den kubanska ekonomin. Så utformades de av den förra administrationen och så är det nu: hindra oss från energikällor, teknologi, hindra oss från att dra till oss utländskt kapital.

Åtgärderna bär Trumps fingeravtryck. Alla infördes med oärliga argument. Men den nuvarande administrationen gör sig inte ens besvär att misstycka.

De som vidmakthåller och genomdriver blockaden vill inte att folk ska prata om den. Trots att den påverkar allt: tillgång till elektricitet, mediciner, livsmedelsproduktion, transporter, byggmaterial?

På senare tid har USA framfört att Kuba måste vidta steg å sin sida, att Bidens positiva åtgärder inte besvarats. Men Kubas regering har aldrig motarbetat USA:s, inte heller organisationer i USA, individer i USA eller någons levnadsstandard i USA. Den nuvarande beklagliga situationen i relationerna är inte Kubas ansvar. Kuba har fullföljt samtliga sina avtalade åtaganden. Det är USA:s regering som ansvarar för de dåliga förbindelserna.

Kubas regering har upprepade gånger klargjort att vi vill ha en respektfull och konstruktiv relation med USA. USA:s regering kan inte behandla Kuba som om det vore en del av USA:s territorium; som om det vore en kolonial besittning eller som en fiende som USA besegrat i krig. Vi är inte något av detta.

Inom USA finns delstater, t.ex. Mississippi, där fattigdomen är nära 20 procent, där undernäring upplevs av 15 procent och där människor berövas rösträtten. Men ingen kan föreställa sig att den federala regeringen skulle tillämpa straffåtgärder mot delstatens befolkning, kapa eltillförseln, deras finansiella relationer med resten av landet, förbjuda dem från handel och förbjuda övriga USA att resa dit. Men det hade ändå varit inom landet. Kuba ligger inte i USA.

Mer än halva Puerto Ricos befolkning sägs lämna landet då ekonomin är bankrutt. Skulle USA tillämpa en blockad mot Puerto Rico som mot Kuba skulle det vara ett brott. Ändå är Puerto Rico en kolonial besittning som USA har.

Allt talar för att USA kommer att fortsätta att strypa Kubas ekonomi och försöka framkalla en social kollaps och politisk kris. USA misslyckas med det, men det lyckas framkalla enorm skada och tvingar oss betala en hög kostnad som återspeglas i landets ekonomiska situation och utvandring.

Resumen Latinoamericano 221214 (nedkortat)

Cuba in the Foreign Policy of the United States of America

https://resumen-english.org/2022/12/cuba-in-the-foreign-policy-of-the-united-states-of-america/?fbclid=IwAR2Pj6M1-dfMW0UaPy-geGcztLBrgI8jHN_Bqs-F276ARrGd1trbR8UWkPM

Serie de Conversaciones Cuba en la política exterior de los Estados Unidos de América. Discurso del Viceministro de Relaciones Exteriores, Carlos Fernández de Cossio

HÄV BLOCKADEN MOT KUBA!

Bli en del av solidaritetsrörelsen!

Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Eller skicka ett bidrag till Stödfonden

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0

Bidrag till insamlingen ?Mediciner till Kuba?

PG 23 57 15 ? 0 ELLER Swish 123 182 37 72